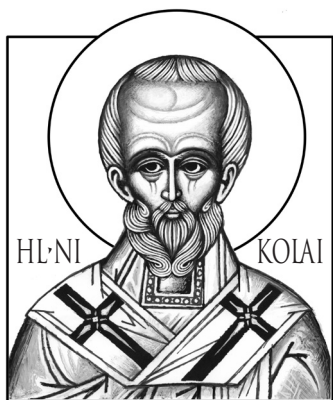

ÅRSMØTE for
DEN ORTODOKSE KIRKE
I NORGE –
Hellige Nikolai Menighet.

☞
SØNDAG 25. FEBRUAR

☞
I underetasjen i Kirken
Umiddelbart etter Liturgien.

☞
Saker: Se oppslag og
bekjendtgjørelse i kirken

☞
Deltakelsesrett for alle
medlemmer som har
betalt medlemsavgift

☞
Om for lite antall
medlemmer møter opp,
Innkalles nytt møte en halv
time etter opprinnelig tid,
Og det møtet vil da
være gyldig uansett
antall fremmøtte.

Menighetsrådet.

Nº 1
2018

HELLIGE NIKOLAI MENIGHETS BLAD

HELLIGE NIKOLAIS DAG 19. DESEMBER ER VÅR ALTERFEST.
Den dagen pleier vi alltid å invitere representanter fra
andre ortodokse menigheter. Det gjorde vi også i år.

Hellige Nikolai kirke Tvetenveien 13, 0661 Oslo ♦ facebook: <https://www.facebook.com.groups/HelligeNikolai/>
<http://www.ortodoks.com> ♦ postgironr.: 0532 1267426 ♦ IBAN: NO91 bankkontonr.: 2050.03.19357 SWIFT: DNBANOKK
 Forstander: Arkimandritt Johannes ♦ mob.: 472 71 396 ♦ e-post-adresse: fader.johannes@ortodoks.org

ADRESSER & TELEFONNUMMER

hierodiakon: fader Serafim, mob. 934 39 016

leser: Ronald Worley

Menighetsråd: f. Johannes (formann),
 f. Serafim, Torstein Theodor Tollefsen,
 Vera Piatrova, Zorica Ranisavljevic,
 Toska Struksnes, Ronald E. Worley.

Revisjonskommisjonen:

Inger-Johanne Nilssen,
 Torhild Svele og Svein E. Sandvold.

Medlemsavgift (frivillig): kr.500,-

Hellige Trifon Skita; mob.: 472 71 396
 Hl. Trifon forlag og Tidsskriftene «Tabor»
 og «Ortodoks Røst», www.ortodoks.org
www.klosterprodukter.com
facebook.com/trifonkloster

KIRKEFORENINGER OG MENIGHETER:

*St. Georg i Neiden

St. Georgs ortodokse kapell i Neiden
 starost: Oiva Jarva

*Kirkeforeningen i Bergen

Gudstjenestested:
 St. Sunniva på Florida.
 Starost: Sturla Olsen, tlf.: 56 33 09 05
 konto: 5233.05.01006
 hjemmeside: www.ortodoksibergen.no

*Kristi Forklarelse i Rogaland

Starost: –
 / konto: 3265.11.10407
 Hl. Martyr Elisabeths kapell
 Adresse: Daleveien 3, Sandnes
 hjemmeside: <http://ortodoksstavanger.no/>

*Kristi Frembærelse i Tempelet i Bodø

Lonni Lepp, e-post: lonnilep@online.no
 Martinus Hauglid:
 e-post: martinus.hauglid@gmail.com

*Johnsegarden i Sogn og Fjordane

Inger Johanne Enger, 6977 Bygstad
 Leser: Asbjørn Olav Flåm, tlf. 57 71 69 00
 e-post: kboklade@online.no
 Hl. apost. Johannes Teologens kapell

Gravplass: Helgøya kirkegård

Det Ortodokse Kirkeakademiet i Oslo:
 fader Johannes mob.: 472 71 396

NKR representant: fader Johannes

NTSF representant: f. Johannes

Forum for Ortodoks Kirkesang:

«De myrrabærende kvinners» forening:
 Kontakt: Janette Khoury
 kontonr.: 2050 29 66945

Ikonmaler: Ove N. Svele, tlf. 22 63 06 09
 e-post: ograsve@gmail.com

Nikolaifondet: gironr. 0540 0752704

Menighetsbladet: Redaktør f. Johannes
 Teknisk/lay-out medarbeider: Ove N. Svele
 Korrektur: Peter Svele

GUDSTJENESTER

DEN GUDDOMMELIGE LITURGI ► søndager kl.11:00, ukedager kl.10:00.
 Liturgi på norsk 1. og 3. sønd. i mnd. / kirkeslavisk og norsk 2. og 4. sønd. i mnd.

sivil ukedag Gudstjenestene er åpne for alle, men kun ortodokse troende
 dato & kan ta del i Nattverden. Husk fasten og forberedelsesbønnene! Skal du ta
 2018 klokkeslett del i Nattverden, må du komme i god tid til kirken.

3. feb. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Bergen. (St Sunniva på Florida)

4. feb. sønd. kl. 11:00 Liturgi. DEN FORTAPTE SØNN. Russlands nye martyrer og bekjennere.

10. feb. lørd. kl. 10:00 Liturgi kl 10 i Sandnes. Hl. Elisabeths kirke (Daleveien 3)
 Minnedag for de hensovnede.

11. feb. sønd. kl. 11:00 Liturgi. DEN YTTERSTE DOM. Kjøttfasten. Мясопуст

15. feb. torsd. kl. 10:00 Liturgi. KRISTI FREMBÆRELSE I TEMPELET. Сретение

17. feb. lørd. kl. 17:00 Parastos. Minnedag for de hensovnede.

18. feb. sønd. kl. 11:00 TILGIVELSENS SØNDAG. Ostefasten Сырная

STORFASTEN begynner Начало Вел. Поста

≈ 1. uke i Storfasten leser vi hl. Andreas av Kretas Store Botskanon ≈

19. feb. mand. kl. 18:30 1. lesning av Store Botskanon Вел. Покаянный Канон

20. feb. tirsd. kl. 18:30 2. lesning av Store Botskanon Вел. Покаянный Канон

21. feb. onsd. kl. 18:30 3. lesning av Store Botskanon Вел. Покаянный Канон

22. feb. torsd. kl. 18:30 4. lesning av Store Botskanon Вел. Покаянный Канон

24. feb. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Bodø (St. Eystens katolske kirke). Hl. Theodor Tyron

25. mar. sønd. kl. 11:00 Liturgi. ORTODOKSIENS SEIER. Торжество Православия

3. mar. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Sandnes (Hl. Elisabeths kirke, Daleveien 3)

4. mar. sønd. kl. 11:00 Liturgi. HL. GREGORIOS PALAMAS.

10. mar. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Bergen (St. Sunniva på Florida).

11. mar. sønd. kl. 11:00 Liturgi. KORSHYLLINGEN. Крестопоклонная

18. mar. sønd. kl. 11:00 Liturgi. HL. JOHANNES KLIMAKOS.

25. mar. sønd. kl. 11:00 Liturgi. MARIA AV EGYPTEN.

31. mar. lørd. kl. 10:00 Liturgi. på klosteret i Hurdal. LASARUS OPPVEKKELSE.

1. apr. sønd. kl. 11:00 Liturgi. KRISTI INNTOG I JERUSALEM. Вербное воскресение.

5. apr. torsd. kl. 10:00 Liturgi. DEN STORE TORS DAG. Великий Четверг
 kl. 18:00 Kristi lidelser. Страсти Христовы. De 12 Evangeliesninger.

6. apr. fred. kl. 13:00 Vesper – utbærelse av Epitafiet. DEN STORE FREDAG. Вынос Плащаницы
 kl. 18:00 Великая Пятница KRISTI GRAVLEGGELSE. Ход с Плащаницы

7. apr. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Sandnes – JOMFRU MARIAS BEBUDELSE.
 (Hl. Elisabeths kirke, Daleveien 3) Благовещение

≈ OSLO: PÅSKEAFTEN ПАСХА ≈

7. apr. lørd. kl. 21:00 Lesning av apostlenes gjerninger.

23:00 Midnattsgudstjenesten.

24:00 PÅSKE – prosesjon- morgengudstjeneste- Liturgi. (Påskedag)
 ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ! KRISTUS ER OPPSTANDEN!

14. apr. lørd. kl. 10:00 Liturgi i Bergen (Påskeukens lørdag) (St. Sunniva på Florida)

15. apr. sønd. kl. 11:00 Liturgi. Apostelen Thomas.

17. apr. tirsd. kl. 10:00 Gledesdagen Радоница Parastos for de hensovnede.

22. apr. sønd. kl. 11:00 Liturgi. KVINNENE MED MYRRA.

29. apr. sønd. kl. 11:00 Liturgi. DEN LAMME MANNEN.

EN ORTODOKS KRISTEN kan ta del i nattverden kun i en ortodoks kirke,
 og bør faste på onsdag og fredag, be sine bønner morgen og kveld fra bønnboken,
 tenne oljelampe eller vokslys og røkelse (på søndager og helligdager) foran ikonene,
 lese dagens tekst fra Bibelen og ta del i kirkens gudstjenester så ofte som mulig.

Воскресенье — это день Господень, приходите в церковь!

SØNDAG ER HERRENS DAG, GÅ I KIRKEN!

BØKER OG HEFTER TIL SALGS I KIRKEN:

- *Tito Colliander: Gresk-ortodoks tro og livssyn; 54 sider, kr.50,-
- *Erkebiskop Paavali: Vår tro; 88 sider, kr.150,-
- *Hl. Serafim av Sarov; 108 sider, kr.150,-
- *Epifanij den vise: Hl.Sergej frå Radonesh 48 sider, illustrert. kr.50,-
- *Stavropoulos: Detakere i guddommelig natur / Ortodoks lære om frelsen; 88 sider, kr.130,-
- *Ortodokse Røster i Nord I – en antologi ved f.Johannes red.); 155 sider, ill. kr.220,-
- *Den ortodokse kirkes guddommelige liturgier Faste og variable tekster til de tre liturgier; 208 s., innb. ill.; kr.298,-
- *Roma og Konstantinopel. En økumenisk konfrontasjon; 40 sider, kr.50,-
- *Ortodokse Røster i Nord II – en antologi ved f.Johannes red.); 111 sider, ill. kr.150,-
- *En munk fra Østkirken: Om Liturgien. kr.50,-
- *Filokalia v/ f.Johannes; 189 sider, kr.200,-
- *Tjetverikov: Optina-klosteret. kr.170,-
- *Ortodoks bønnebok f.Johannes (overs. ect.); 192 sider, kr.248,-
- *Hl. Trifon av Petsjenga; 104 sider, ill. kr.150,-
- *Gudstjenester, sakramenter og skikker i Den ortodokse kirke, 32 sider, kr. 40,-

ORD VED FASTENS BEGYNNELSE

* * *

Den fortapte sønnens hjemkomst

I dag er det en spesiell dag! Det er dagen for å legge bort all ondskap, og legge grunnen til godheten. I morgen begynner Den store og hellige fasten – en tid for å fordype seg i Guds vilje for oss og vårt liv, og en tid for å fordype seg i oss selv, kritisere og korrigere seg selv, en tid for renselse og styrkelse.

Fasten hjelper oss å avsløre hvem vi er og hva vi er, få klarhet i vår åndelige tilstand. Det er mange som spør seg: Hvorfor skal vi vel faste? Blir vi noe bedre i Guds øyne av den grunn? Men det er jo ikke Gud som har bruk for vår faste, det er for vår egen skyld vi faster. Og vi merker hvilken betydning fasten har. Straks vi starter, begynner hele vår organisme å protestere og vi finner på alskens unnskyldninger. Vi føler oss SÅ svimle og er så elendige... Det viser bare hvor ufrie vi er, avhengige av bekvemmelighet, godterier, underholdning – alt det vi vet at vi utmerket godt klarer oss uten, og at vi slett ikke lider overlast ved å forsake det. Fasten avslører at vi egentlig er slaver av våre lyster og vaner og i særdeleshet av vår mage.

Men fasten skal hjelpe oss å bli frie, slik at vi selv kan bestemme over vårt liv i villig lydighet mot Gud.

Vi trenger ikke tenke på alt som vi har av idealer som kirken viser oss, for det blir for vanskelig å tenke på at vi skal følge alle regler og tradisjoner. Men alle kan starte med det helt enkle. Her er seks punkter:

- 1: Daglig å be hl. Efraim syrerens bønn som står i Bønneboka.
- 2: Daglig lese i Den hellige skrift slik som det er anvist i kirkekalenderen.
- 3: Hver kveld tenke over hvordan vi har brukt dagen som er gått.
- 4: Ta ivrig del i kirkens gudstjeneste og bønner.
- 5: Forberede seg med ekstra alvor og inderlighet til å ta del i Nattverden.
- 6: Avholde oss fra kjøttmat og lignende animalsk føde.

Sammen med måtehold i mat og drikke, samt underholdning vil dette kunne lede oss fremover og være gode virkemidler i kampen mot vår fiende, som er djevelen. For det er han som anstrenger seg så sterkt for å få oss til å tro at vi ikke har noe godt av fasten, og han bruker våre svakheter mot oss, men vi skal erkjenne våre svakheter og bekjenne dem for Gud, da tar vi våpenet som djevelen bruker mot oss, fra ham. Vi skal heller sette vår lit til Gud, Han som er vår styrke og vår frelse.

GOD FASTETID!

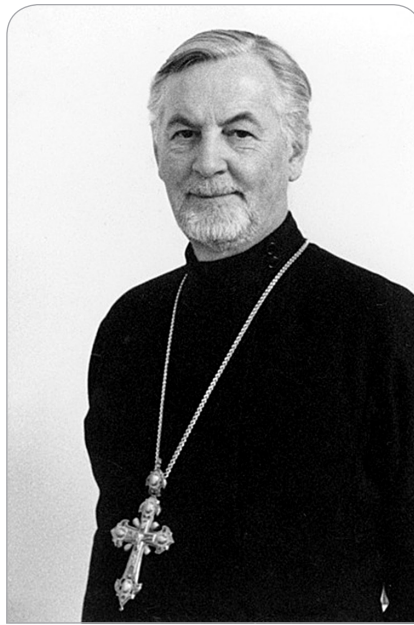
f. Johannes

PROTOPRESBYTER ALEXANDER SCHMEMANN:

DEN KRISTNE FORSTÅELEN AV DØDEN¹

«Han led og ble begravet og stod opp igjen.» Etter at Han døde på korset og fór ned i døden, stod Han opp fra de døde. Dette er den grunnleggende, vesentligste og aldeles avgjørende bekjennelsen i Trossymbolet, en erklæring fra selve hjertet av kristendommen. For «er Kristus ikke oppstanden, da er deres tro unyttig.» Det er apostelen Paulus' ord, og de er fortsatt like grunnleggende for kristentroen. Kristendommen består først og fremst av en tro på at Kristus ikke forble i graven, men at livet brøt frem fra døden. Gjennom Kristi Oppstandelse fra de døde ble dødens ubetingede, altomfattende lov – som ikke tillot et eneste unntak – sprengt istykker og beseiret fra innsiden.

Kristi Oppstandelse utgjør altså hjertet av den kristne tro og det kristne Gledesbudskapet (dvs. Evangeliet.) Og likevel, hvor rart det enn måtte lyde, finner jo denne troen liten plass i kristendommens og kristenfolkets hverdag i vår egen tid. Den er liksom blitt formørket. Dagens kirkegjenger har ikke et bevisst forhold til den, men han avviser den heller ikke; han omgår spørsmålet og lever ikke ut troen slik de første kristne gjorde. Går han i kirken, hører han selvsagt gledeserklæringene som stadig runger i Gudstjenesten: «med døden nedtrampet Han døden,» «døden er oppslukt til seier,» «livet råder» og «ikke én død er tilbake i graven.» Men spør du ham hva han

virkelig mener om døden, vil du dessverre altfor ofte få til svar én eller annen flakkende påstand om sjelens udødelighet og dens liv i en annen verden på den andre siden av graven, en forestilling som fantes lenge før kristendommen. Er du mindre heldig, blir du møtt med likegyldig forlegenhet: «Vet du hva, det har jeg i grunnen aldri tenkt over.»

Imidlertid er det aldeles nødvendig å tenke over akkurat *det*. Hele kristendommen står og faller på tro eller vantro – ikke på «sjelens udødelighet», men på Kristi *Oppstandelse* og på vår verdens oppstandelse ved tidenes ende. Om Kristus ikke stod opp, da er Evangeliet det verste av alle bedrag. Men om Kristus virkelig stod opp, da omformes ikke bare alle våre før-kristne idéer og forestillinger om «sjelens udødelighet» på drastisk vis; nei, de smuldrer rett og slett ifra hverandre. Hele spørsmålet om døden fremstår i et fullstendig nytt lys. Og her kommer vi til sakens kjerne: *Oppstandelsen* forutsetter en holdning til døden

og en forståelse av døden som er totalt annerledes enn de alminnelige religiøse forestillingene; og i en viss forstand er den den rake motsetningen til hine forestillinger.

For å si det på en annen måte er den antikke tro på sjelens udødelighet uforenelig med troen på oppstandelsen. *Oppstandelsen* (og dette er sakens kjerne) omfatter ikke bare sjelen, men også legemet. Man behøver bare å lese evangeliet for å bli overbevist om dét. Evangeliet forteller at da de fikk øye på den oppstandne Kristus, trodde apostlene de så et spøkelse eller et blendverk. Den Oppstandnes første utfordring er å la dem kjenne Hans sanne kroppslighet: Han tar frem mat og spiser for øynene deres. Han byr den tvilende Thomas å røre kroppen Hans, for at han kan bli overbevist om Oppstandelsen gjennom fingrene. Og når apostlene kommer til tro, er det nettopp kunnngjøringen av Oppstandelsen – at den er virkelig, at den er kroppslig – som blir hovedinnholdet, kraften og gleden i deres forkynnelse. Kirkens viktigste sakrament blir kommunionen i brød og vin, *Legemet og Blodet* til den oppstandne Kristus. Derfor sier apostelen Paulus at når vi således forkynner Herrens død, bekjenner vi også Hans Oppstandelse.

De som blir kristne, slutter seg ikke til idéer eller prinsipper; de overtar selve troen på Oppstandelsen. De tilegner seg erfaringen og kunnskapen om den oppstandne Mesteren. De antar troen på *allverdens oppstandelse*, hvilket innebærer at beseiringen, ødeleggelsen og tilintetgjørelsen av døden er verdens endelige mål. «Den

forts. neste side ►

¹ Teksten er fra *Russkaja mysl'*, Nr. 3299, 3300, 13. og 20. mars, 1980. Oversatt fra R. A. Parents eng. overs.

siste fiende som tilintetgjøres, er døden!» utbryter apostelen Paulus i en slags åndelig ekstase. Og hver påskesnatt erklærer vi: «Død, hvor er din brodd? Dødsrike, hvor er din seier? Kristus er oppstanden, og ingen døde er tilbake i gravene. Kristus er oppstanden, og livet har seiret!» Det å godta eller forkaste kristentroen er i bunn og grunn det samme som å godta eller forkaste troen på Herrens Oppstandelse, troen på at i Kristus er *legeme og sjel integrert*, i motsetning til i *døden*, hvor disse splittes.

Det vi skal inn på her, er ikke ateister, de som avviser Kristi Oppstandelse fordi de avviser Guds eksistens. Poenget er at visse *troende* har en besynderlig, «forvirret» oppstandelsestro; de kobler – sikkert ofte ubevisst, men likevel helt reell – feiringen av Påske til en *avvisning* av Kristi Oppstandelse.

I kristendommens historie har der inntruffet en slags tilbakevending til den før-kristne forståelsen av døden: Man anerkjenner for det første døden som en «naturlov», altså som et fenomen som hører naturen til; derfor må man visstnok – uansett hvor skremmende døden måtte være – «forsone seg med den». Men i bunn og grunn beskjeftiger alle ikke-kristne religioner, alle naturreligioner og alle filosofiske systemer seg med menneskets «forsoning» med døden, idet de prøver å vise oss kilden til sjelens udødelighet og hvordan den udødelige sjelen skal leve videre i en slags fremmed verden hinsides graven. Platon og hans utallige etterfølgere lærer f. eks. at døden er en befrielse fra kroppen som sjelen bejaer. Troen på legemets oppstandelse blir ikke bare unyttig, men også utilbørlig, til og med falsk og usann.

For å fatte hva den kristne *oppstandelsestroen* egentlig innebærer, skal vi gå en omvei om den kristne forståelsen av kroppen og døden. Heri finnes misforståelsens kime, som selv kristne har dyrket frem.

Vår bevissthet forestiller seg at Kristi Oppstandelse først og fremst er et *under*, hvilket den naturligvis er. Men for den alminnelige religiøse bevisstheten er underet større enn som så: Mirakelet over alle mirakler er liksom noe helt eget og annerledes, det tilhører Kristus alene. Og siden vi bedyrer at Kristus er Gud, opphører på en måte underet å være under. Gud er jo allmektig, Gud er Gud, og for Gud er alt mulig! Uansett hvordan vi ser på Kristi død, tenker vi at Hans guddommelige kraft og makt ikke tillot Ham å bli i graven. Faktum er imidlertid at dette bare utgjør halvparten av Kirkens urgamle tolkning av Kristi Oppstandelse. Den tidlige kristendommens glede og fryd – som fortsatt består i Kirken, i Gudstjenestene, hymnene og bønnene, og særlig i den uforlignelige Påske-festen – skiller ikke Kristi Oppstandelse fra *allverdens oppstandelse*, for alles oppstandelse har sitt opphav og sin opprinnelse i Kristi Oppstandelse.

En uke før Påske feirer vi at Kristus oppvakte sin venn Lasarus: «Alles endelige oppstandelse bekreftet Du», synger da Kirken med høytid og glede. Men i mange kristnes hoder har disse to uadskillelige halvdelene av troen – troen på Kristi Oppstandelse og troen på at Han har bevirket «alles endelige oppstandelse» – av én eller annen grunn falt fra hverandre. Den halvdel som er tilbake, er troen på Kristus som stod legemlig opp fra de døde. Det er legemet Han ber den

tvilende Thomas å ta på: «Rekk din finger hit, og se mine hender, og rekk din hånd hit og stikk den i min side, og vær ikke vantro, men troende!»

Men: Vår egen endelige bestemmelse og skjebne etter døden (som man har begynt å kalle *den andre verden* – *hinsides graven*) har vi gradvis sluttet å se i lyset fra Kristi Oppstandelse. Om Kristus bekjenner vi at Han stod opp fra de døde; men om oss selv sier vi at vi tror på *sjelens udødelighet*, dette som jøde og greker trodde på århundrer før Kristus, og som alle religioner uten unntak tror også i dag. For denne troen er Kristus (hvor merkelig det enn måte synes) faktisk *unyttig*.

Hva er så grunnen til denne selsomme adspittelelsen i troen? Grunnen er *vår forståelse av døden*, eller snarere *misforståelse* av døden, sjelens adskillelse fra legemet. All før-kristen så vel som ikke-kristen religiøsitet lærer at sjelens adskillelse fra legemet må betraktes ikke bare som «naturlig», men også som positiv. Sjelens adskillelse fra legemet sees som sjelens *frigjøring* fra legemet. Kroppen, mener man, hindrer sjelen i å være åndelig, himmelsk, ren og velsignet. Ettersom mennesker kan erfare at ondskap, sykdom, lidelse og begjær er knyttet til kroppen, blir følgelig målet og meningen med det religiøse liv å frigjøre sjelen fra det kroppslige «fengsel». Frigjøringen inntreffer nettopp med døden, hvormed sjelen kommer til sin fulle rett. Men det må altså understrekes på det aller sterkeste at *en slik forståelse av døden ikke er kristen*. Den er dessuten uforenelig med kristendommen; ja, den er kristentroens rake motsetning. Kristendommen forkynner, bekjenner og lærer at

forts. neste side ►

sjelens adskillelse fra legemet, som vi kaller *døden*, er ond. Døden er ikke del av Guds skaperverk. Den er dét som kom inn i verden og underla verden seg selv; den er opposisjonen til Gud og nedbrytningen av Hans verk, Hans vilje for verden, menneskeheten og livet. Den er dét Kristus kom for å ødelegge.

For ikke å bale med allverdens tenkning, men heller forsøke å danne oss et bilde av den kristne fortolkningen av døden, skal vi si noen få ord om Guds verk og utformingen av skaperverket, slik det er utlagt for oss i den hellige Skrift og åpenbart til fulle i Kristus, i Hans undervisning, i Hans død og i Hans Oppstandelse.

Guds utforming av mennesket kan kort og godt beskrives slik: Han skapte mennesket med legeme og sjel, dvs. som både åndelig og materielt på samme tid. Det er akkurat denne foreningen av ånd/sjel og legeme som kalles *menneske* i Bibelen og i Evangeliet. Mennesket, slik Gud skapte det, er en besjelet kropp og en kroppsliggjort ånd. Enhver adskillelse av disse – og ikke bare den endelige adskillelsen i døden, men endog før den tid – enhver slik oppsplittelse av foreningen er ond; den er en åndelig katastrofe. Vi tror på allverdens frelse gitt ved den *inkarnerte*² Gud; vi tror på Ham som ble kjød og kropp, ikke «kropps-lignende», men kropp i ordets videste forstand: en kropp som trenger mat, som blir sliten, og som lider. Det som i Skriften kalles liv, er legemet besjelet med ånd eller ånden kroppsliggjort. Livet, som

² Inkarnert betyr ordrett 'kroppsliggjort' eller 'værende kroppslig/kjødlig' (overs. anm.)

opphører med døden, er adskillelsen av sjel og legeme. Nei, mennesket forsvinner ikke i døden, for skapningen kan ikke ødelegge det som Gud har kalt fra intethet til væren. Men mennesket slynges inn i døden, inn i livløshetens og kraftløshetens mørke. Mennesket blir, som apostelen Paulus sier, overgitt til ødeleggelsen.

Atter engang må jeg imidlertid få gjenta at Gud ikke har skapt verden til denne adskillelsen, døden, undergangen og fordervelsen. Og derfor utbasunerer det kristne Evangelium at «Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden!» I oppstandelsen blir verden gjenskapt i sin opprinnelige skjønnhet og helhet. Det er den fullstendige åndeliggjøring av materien og den fullstendige legemliggjøring av ånden i Guds skaperverk. Verden er gitt som menneskets liv. Gud ønsker derfor ikke, ifølge vår ortodokse lære, å tilintetgjøre verden.

Han lengter etter å *transfigurere*³ den som «en ny himmel og en ny jord», menneskets åndelige legeme, et tempel for Guds nærvær og herlighet i skapningen.

«Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden.» Denne tilintetgjørelsen, denne utslettelsen av døden, tok til da Guds Sønn i sin udødelige kjærlighet til oss frivillig fór ned i døden og mørket; der fylte Han fortvilelsen

³ Transfigurasjon (eller forklarelse) er et ord ortodokse teologer benytter for å beskrive ikke bare den forklarelsen som skjedde da Kristus viste seg i sin sanne skjønnhets lys for disiplene på Tabor berg, men også hele skaperverkets endelig forklarelse gjennom Kristus som skal avdekke dets sanne skjønnhet. (overs. anm.)

og forferdelsen med sitt lys og sin kjærlighet. Det er derfor vi i Påsken ikke bare synger «Kristus er oppstanden fra de døde», men også «med døden nedtrampet Han døden.»

Han og bare Han stod opp fra de døde, men Han har dermed tilintetgjort vår død, tilintetgjort dens myndighet, fortvilelsen og endepunktet den representerer. Kristus lover oss ikke Nirvana eller noen slags mysteriøs verden på den andre siden av graven; Han lover oss livets oppstandelse, en ny himmel og en ny jord, allverdens oppstandelse og fryd. «De døde skal bli levende, våkne opp og jubel!» for «til dem i gravene gav Han liv.» Kristus er oppstanden, og livet har seiret, livet lever!

Det er dét det betyr; det er den uendelige jubelen over dette så aldeles grunnleggende vi bekjenner i Trossymbolet: «og stod opp igjen på tredje dagen ifølge Skriftene.» Med «ifølge Skriftene» mener vi i tråd med den kunnskap som er åpenbart i Den hellige skrift, om Guds utforming av verden og menneskelivet, av sjel og legeme, ånd og materie, liv og død. Dette er hele troen, hele kjærligheten og hele håpet i kristendommen. Det er av denne grunnen apostelen Paulus sier: «er Kristus ikke oppstanden, da er deres tro unyttig.»

Fader Alexander Schmemmann (1921-1983) var russisk prest og teolog med hovedfokus på kirkehistorie og liturgi. Han var knyttet til det russiske eksilmiljøet og fikk sin utdannelse ved vårt teologiske seminar, St. Serge i Paris. Senere ble han dekan ved St. Vladimir Seminary i New York. Schmemmann fikk stor betydning for ortodokse troende i USA. ■

FRA MENIGHETENS LIV

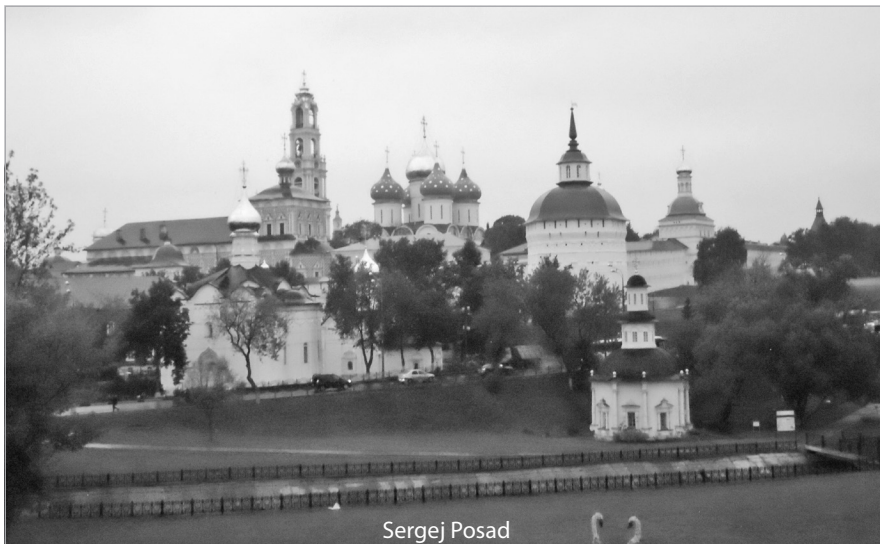
≈ *Min Lille Russiske Reise* av Dag Damian Markeng ≈

her foran Vasilij katedralen

LENGE HAR JEG ØNSKET å komme til Russland, og høsten 2017 tok jeg mot til meg og tok turen, ganske

alene, til Moskva. Det viste seg å bli et opphold med mange velsignelser og ingen ubehageligheter.

Sergej Posad

Lørdag kveld ankom jeg hotellet, som lå beleilig til, bare 10-15 minutters gange fra Kreml, ved «Petrovsky Passage». Var det en kirke i nærheten? Få hundre meter, og jeg fikk med meg siste del av Vigilien i Nikolaikirken. Flere nonner var til stede, men jeg fikk aldri helt klarhet i om det dreide seg om et kloster.

* * *

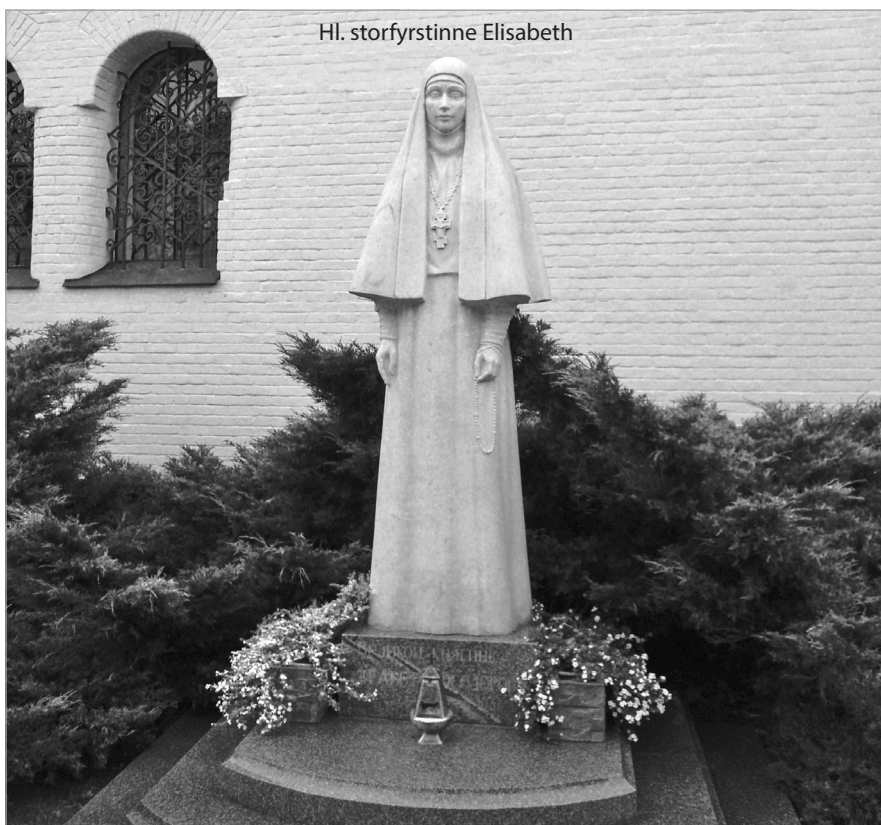
Søndag morgen var jeg til stede ved Liturgien i Nikolaikirken, før jeg begav meg i retning av Kreml og den Røde Plass. Her tente jeg et lys i kirken rett innenfor portene før jeg oppsøkte Vasilij-katedralen, et spektakulært skue som vi alle har sett på utallige bilder fra Moskva. Ved siden av å ha et gudstjenesteliv er den også en stor turistattraksjon, og det måtte løses billett for å komme inn. En «labyrint» med en hovedkirke og flere mindre kirker og kapeller. Hovedkirken, viet til Guds Mors forbønn (Pokrov), hadde stor takhøyde og et forbausende lite gulvareal. Den gjorde inntrykk, og det var godt å sitte ned og kjenne på dens hellighet og det «historiske suset» som gikk gjennom kirken. Jeg fikk sikret meg et fint ikon av den velsignede Kristi dåre Vasilij, som levde under Ivan «den grusomme», og velsignet det på stedet for hans relikvier.

Etter forespørsler, som var lite fruktbare p.g.a. språkbarriæren, og studier av bykartet, befant jeg meg ved Vår Frelses katedral, stor og mektig på en liten høyde ved elven. Denne er gjenoppbygget etter at kommunistene rev den forrige ka-

forts. neste side ►

Vår Frelser katedralen

Hl. storfyrstinne Elisabeth

tedralen. Jeg æret ikonene og den hellige Filarets relikvier, med vel-signelse av hans ikon, og besøkte også den store krypten. Som «kirkeopplevelse» fikk jeg mer ut av den lille hovedkirken i Vasilijka-tedralen; det ble i overkant maksimalistisk. Dagen ble avsluttet med kveldsgudstjeneste i Nikolaikirken.

* * *

Mandag satte jeg kursen for Martha- og Maria-klosteret, i Ordinka sør om elven, grunnlagt av hellige Elisabeth, tysk prinsesse og russisk storfyrstinne, søster av den siste tsarinaen og gift med storfyrst Sergei, onkel av tsar Nikolai 2. Etter mannens død ble hun viet til nonne og grunnla et «barmhjertighetskloster». Hun led martyrdøden i 1918, i en gruvesjakt. Jeg har tidligere besøkt søsterklosteret i Minsk, som vi har fått besøk av hos oss i Oslo; klosteret i Moskva var mindre, fint og stille med en «nøktern» kirke og et lite sidekapell, hvor akathist til hellige Elisabeth pågikk da jeg kom. Utenfor kirken var det en statue av hellige Elisabeth og hennes ikon var å finne i flere kirker som jeg besøkte rundt om i Moskva.

På vei tilbake var jeg innom en fin kirke ved Ordinkagaten. En eldre dame, som var begeistret for besøket fra Norge og kunne litt engelsk, viste meg ikonet av hellige Gabriel, som hadde tjent i denne kirken og som tidligere hadde vært knyttet til hellige Elisabeth og hennes kloster. Ved kliros hadde de et ikon av en kvinne som hadde sunget i koret og som led martyrdøden. Selvsagt gjorde jeg anskaffelse av et lite ikon av hellige Gabriel.

forts. neste side ►

Donskoij klosteret

Ved porten inn til den Røde Plass er det et lite kapell, ganske unnselig av størrelse, men av historisk betydning. Her var alltid tsarfamilien innom ved besøk i Moskva, og det holdes akathist til Guds Mor av Vladimir gjennom dagen. Ikonet hadde stor og fremtredende plass i kapellet. Akathisten ble overført på høyttaler til plassen utenfor. På vei tilbake til hotellet besøkte jeg Vysoko-Petrovsky-klosteret, som var under renovering. Klosteret er grunnlagt av hellige Peter av Moskva på 1300-tallet. I kirken var det et stort ikon av hellige Peter med innlagt relikvie, og jeg fikk anledning til å velsigne et ikon av hellige Peter av Moskva.

Mandag kveld var det vigilie i Nikolaikirken i nærheten av hotellet, slik jeg oppfattet det i forbindelse med dagen til de hellige martyrene prins Michael av Chernigov og hans rådgiver Theodor (1295).

Etter Liturgien i Nikolaikirken tirsdag morgen, var det en beha-

gelig spasertur til Sretinsky-klosteret ved Lubjankagaten. Jeg har blitt kjent med klosteret gjennom boken «Everyday saints», forfattet av archimandrit Tikhon, som er knyttet til klosteret. I den gamle kirken var det en liten krypt; først et rom med Oppstandelsesikonet og deretter et rom med en lyssatt installasjon av Torinokledet. Sentralt i klosterområdet lå en ny og stor kirke, som til og med hadde heis. Her kom jeg i snakk med to kvinner som forklarte at relikviene fremme i kirken var den nye bekjenneren Hilarion, som også er knyttet til Solovki. Jeg viste dem boken om hellige Trifons Skita. Utenfor traff jeg Olga, som hadde vært på bussreise til Norge, og var svært begeistret.

Etter veiledning fra damene i resepsjonen, dristet jeg meg ned i metroen (London og Paris, gå og gjem dere!). Det var for langt å gå til Donskoj-klosteret. På gangveien spurte jeg unge David om veien; han snakket ikke engelsk og var

litt tilknappet, men tødde opp og snakket i vei på russisk. Jeg viste ham boken om hellige Trifon Skita, slik at han skulle forstå at «pravoslavne» finnes i Norge også. Det var et godt stykke å gå, men han fulgte meg helt inn i hovedkirken i Donskoj-klosteret og presenterte meg for vaktmannen og fortalte ham at jeg ønsket å ære relikviene til hellige patriarken Tikhon (1925). Det var ikke kjent hvor han var gravlagt, men i forbindelse med en kirkebrann i en mindre kirke i klosteret i 1992, ble relikviene avdekket, en stor begivenhet for den russiske kirken; dette har jeg lest om i boken til fader Tikhon. Jeg fikk oppfylt mitt ønske om å ære relikviene og velsigne hans ikon. Hellige Tikhon hadde sin plass like ved Guds Mor av Donskoj. Vaktmannen viste interesse for mitt velbefinnende og fulgte meg inn i kirken hvor relikviene ble avdekket etter brannen. Her var kisten utstilt. Besøket i klosteret ble avsluttet med en god fiskekake i klosterets «trapeza-kafè».

Om kvelden ville jeg tilbake til Sretinsky-klosteret for å delta på kveldsgudstjenesten. Jeg håpet å høre mannssang, og ble litt skuffet da det var et kvinnelig kor, men vakker sang var det i den stemningsfulle kirken; kanskje det kirkerommet som tiltalte meg mest av de kirkene jeg besøkte.

* * *

Onsdag morgen var Nikolaikirken stengt, men like bort i gaten kunne jeg se et annet kirketårn, og her lå klosteret viet til Guds Mors Fødsel, som også var under renovering. Liturgien pågikk da jeg kom.

forts. neste side ►

Pokrov klosteret

Etter frokost dristet jeg meg ned på metroen igjen med kurs for Pokrov-klosteret ved Taganskayagaten, med relikviene til hellige Matrona den blinde (1952). Her var det mange mennesker og lange køer for å ære hellige Matronas ikon, som hang på en kirkevegg ute, og hennes relikvier inne i en av kirkene. Mens jeg stod i kø rakk jeg å lese akathist til hellige Matrona 5 ganger; en «russisk opplevelse» det også, å stå i de lange køene i den kalde vinden. Like ved relikviene hang ikonet av Guds Mor «Seeker of the Perishing», som hellige Matrona ønsket å få malt til kirken i hjembyen Sebino i Tula-provinsen (1915), og som hun etter revolusjonen oppbevarte hos seg. Jeg velsignet ikoner av hellige Matrona ved ikonet og relikviene, og på vei ut av kirken fikk vi roser. De troende har med seg blomster til hellige Matrona og disse deles ut som en gave fra hellige Matrona.

Fra Jaroslav-stasjonen tok jeg toget til Sergej Posad, en tur på knapt

en og en halv time. En eldre mann fulgte meg fra stasjonen og inn i klosteret, en kvarters tur. Det var en åpenbaring da Hellige Treenighets-klosteret viste seg på avstand; så vakkert! Å ære relikviene til hellige Sergej var en stor emosjonell opplevelse, som å være i Russlands hjerte. Her fikk jeg også oppleve det som skjer på svært hellige steder: en ung mann som brølte og hadde kramper, men uten at det skapte stor oppstandelse i kirken. I en annen kirke var det kveldsgudstjeneste, men det var sent og selv om jeg hadde fått for lite tid i klosteret, følte jeg at jeg måtte sette kursen tilbake til «Det tredje Rom». Med ikoner velsignet ved hellige Sergejs relikvier og vann fra kilden, begav jeg meg ut i kveldsmørket, usikker på veien tilbake til stasjonen. «Vaxall» sa jeg til Valerij fra Donbas; han fulgte meg til stasjonen og forlot meg ikke før jeg var trygt inne på toget.

Etter å ha besøkt Vysoko-Petrovsky-klosteret og Guds Mors Fød-

hl. Matronas den blindes relikvier

sel-klosteret en siste gang, satte jeg kursen for flyplassen torsdag formiddag i baksetet på en flott mercedes og følte meg som en liten oligogark, mettet av gode opplevelser.

Jeg er glad jeg tok turen østover og fikk oppleve litt av hvordan Kirken lever sitt rike liv i Russland. Problemet var språket, men jeg møtte mye vennlighet, og det var charmerende hvordan folk snakket i vei på russisk, som om det plutselig skulle gå opp et lys for meg, noe det dessverre ikke gjorde. Ved flere anledninger fikk jeg vise frem boken om Hellige Trifons Skita; at vi har klostre i Norge også.

* * *

Nå sitter jeg igjen med de gode minnene, og ikonene, som setter meg i forbindelse med de Hellige jeg fikk anledning til å ære, men også på en konkret måte med de hellige stedene, helliget av relikviene. De hellige ikonene er en stor velsignelse for vår Ortodokse Kirke; vi må på alle måter vite å sette pris på dem! ■

HELLIGE NIKOLAI KIRKE PÅ MAJORSTUA

SOM VI HAR SKREVET OM I Menighetsbladet tidligere, så ble Hellige Nikolai kirke på Majorstuen angrepet av Kirkevergen i DNK og det ble forlangt at vi skulle flytte ut av lokalet.

Hele denne saken med kirkevergens behandling av Nikolaikirken på Majorstuen fremstår jo som et angrep på vår menighet!

Det begynte med «nøkkel-saken». Vi fikk først telefonoppringing deretter e-post (11.10.16) angående nøkkelen til Nikolaikirken fra Fellesrådet. Brannvesenet trengte tilgang til nøkkelen i nødtilfelle. Vi svarte at vår menighet gjennom alle år har deponert en kopi av nøkkelen i Majorstua kirke for nødtilfelles skyld (den var oppbevart i en konvolutt med påskrift om at den bare skulle brukes i nødtilfelle og etter avtale med oss). Dette var en ordning som hadde fungert helt siden 1939. Etter en stund kom det en ny e-post: De hadde lokalisert nøkkelen og trengte ingen ny kopi! Alt var i orden! Etter en stund kom det ny e-post (19.01.17): De hadde mistet nøkkelen! Da måtte jeg lage ny kopi. Sendte den til Majorstuen kirke, pakket på et sikkert vis, Men fikk ny e-post (17.02.17) om at nøkkelpeniene var kommet på avveie! (Igjen!) Da jeg så var på vei til Majorstuen kirke for å avlevere personlig ny nøkkel-kopi, fikk jeg beskjed om at Kirkevergens folk hadde BYTTET LÅS, og at vi skulle få en kopi! Dette var jo helt ulovlig, og vi protesterte på det og kalte det hærverk! Vi fikk EN kopi av nøkkelen som ikke kunne kopie-

res (det var satt inn elektronisk lås) Både døren og låsen var Hl. Nikolai menighets eiendom, vi hadde selv installert både den opprinnelige døren (1939) og den nåværende døren (1991), så den var/er vår eiendom. Den utskiftede låsen har vi aldri sett noe til. Vår jurist har bekreftet at dette er helt ulovlig og at deres inntrengen i vårt kirkelokale er ulovlig og karakteriseres som selvtekt.

Så eskalerer det og kirkevergens egentlige agenda kommer til syne i brev av 22.08.17: Varsel om opphør av bruk av krypten. I forbindelse med at det var planlagt å installere ventilasjonsanlegg i «krypten» (= Nikolaikirken) noe som vi ikke har bedt om, måtte vi tømme hele lokalet. Vi presiserte overfor Kirkevergen at ifølge de vedlagte arbeids-tegningene hadde det ikke vært vanskelig for oss å legge til rette for dette arbeidet uten å tømme kirken vår. Men, nei her skulle alt ut! Vi fikk drøye to måneder på oss til å tømme kirkelokalet etter 78 års bruk! Om vi ikke gjorde

det og alt ikke var ute innen 31. okt. ville inventaret og gjenstående eiendeler bli betraktet som kondemnert og kjørt bort for vår regning!

Kirken ble etter de ubøyelige kravene fra Kirkevergen, tømt og rengjort. Det for å redde uerstattelige verdier – både historisk, kulturelt og religiøst – fra å havne på Grønmo! Nå har man allerede kommet i gang med installeringen av ventilasjonsanlegget og gjort kirken ubrukelig for oss, uansett!

LITT BAKGRUNNSMATERIALE:

Nikolaikirkens tilblivelse: Nikolaimenighet brukte på 30-tallet Cappella Johannea til sine gudstjenester. Etter en stund ble f. Aleksander Roubets og pastor Prytz i Prestenes Kirke (nå Majorstua kirke) enige om å få til en avtale om å bruke et ledig areal under terrassen til ortodoks kirke. Etter flere omganger med begge menighetsrådene, bygningsmyndigheter og helseråd kom man frem til en avtale. (Kirkevergen henviser til et utsagn fra Aker bygnings- og helseråd, som hadde visse krav, men disse kravene, gjalt ikke bare Nikolaikirken, men også underetasjen i Majorstuen kirke. Man hadde nemlig innbitt motstand mot å benytte kjellerlokaler til opphold og bl.a. gudstjenester. Innvendingene ble aldri iverksatt!) Ifølge brev i vårt arkiv fra pastor Prytz, var man tvunget til å akseptere et slikt forhold for å få byggetillatelsen. Så ble det gjort en avtale mellom menighetene. En av forutsetningene var at Hl. Nikolai menighet skulle dek-

forts. neste side ►

ke ALLE utgifter, og at Majorstuen menighet ikke skulle belastes med noe. Vi har beretning fra f. Aleksander Roubets 1939 om kontraktens innhold: vederlagsfri overdragelse av det ubrukte arealet under terrasse etc. til ortodoks kirke. (dette er også dokumentert i Majorstuens prestearkiv, kopibok 1, 1926-1963 (i Arkivverket)). Pastor Prytz hjalp til med kontakt til arkitekt K. Sand (som også hadde tegnet Majorstuen kirke) og det ble gjort avtale med entreprenørfirmaet Ellefsen om utføring, i tillegg til en dugnadsgjeng fra menigheten. I menigheten hadde man samlet sammen tilstrekkelige midler til å dekke utgiftene. En ikke ubetydelig sum etter datidens pengeverdi. Kirken ble innviet 4. januar 1940 med deltakelse av bl.a. kirkelige myndigheter fra DNK og Majorstuen menighets ledelse. At kirken ble innviet etter den ortodokse kirkes komplette ritual (slik dette er beskrevet i både Dagbladet og Aftenpostens reportasjer og slik vi ser av de arkiverte dokumentene) forteller oss at dette skulle være en ortodoks helligdom av permanent karakter («til tidenes ende» som ritualet formulerer det). Som midlertidig kirkelokale ville det bare blitt velsignet med hellig vann og bønn.

At det ikke er gjort noen heftelse i bygget da Kirkelig Fellesråd overtok ansvaret for Majorstua kirke i 2008 det kan ikke vi belastes for. Vi synes også at det er merkelig at Kirkevergen ikke tar til etterretning at Majorstuen menighet og Hl. Nikolai menighet gjennom alle disse 78 årene har hatt felles forståelse av vår ubegrensede og eksklusive bruksrett til Nikolaikirken. Gjennom alle disse årene har den ortodokse menigheten hatt det fulle ansvar for sitt

kirkelokale og har selv stått for all drift og vedlikehold uten noen innblanding utenfra. Det er ikke heller noen bygningsmessig kontakt mellom disse menighetslokalene. Ingen dører, ingen passasje. Publikasjoner fra Majorstuen menighet omtaler også vårt kirkelokale nettopp som «den ortodokse menighetens eget kirkelokale».

Kirkevergen anfører to «årsaker» til sin inngripen. Ventilasjonsanlegg og rømningsvei. Ventilasjonsanlegg har vi hele tiden hatt, også med varmegjenvinning. Og rømningsvei er det der, den har blitt akseptert av alle kontroller og overskrider minimumet for den slags. Vi fikk henvendelse angående en «brannrapport» fra Kirkevergen. Den krevde stengning av kirken, fordi den ikke tilfredsstilte kravene. Da vi ba om kopi av rapporten, fikk vi til svar at den ikke fantes, men at det egentlig var en intern «rapport» i Kirkevergens eget apparat som var grunnlaget! En rapport som ikke var basert på kontroll, men kun på kirkevergens eget ønske og behov!

Det har alltid vært et hjertelig tillitsforhold mellom disse våre to menigheter, ingen konflikter eller problemer. Ikke før Kirkevergen dukker opp og sender oss sitt brev om utkastelse etter 78 år, med 2 mnd. frist! Dette kom som et sjokk og vi undret oss veldig over fremgangsmåten og skulle ha forventet en vennlig invitasjon på forhånd hvor Kirkevergens planer hadde blitt presentert for oss på et annet vis enn som en utkastelse. Ikke heller tok de imot vårt forslag om et møte.

Det er riktig at Nikolaimenigheten har bygget en ny kirke på Teisen,

men det betyr ikke at vi har latt Nikolaikirken på Majorstua stå ubrukt. Vi har brukt den på forskjellig vis hele tiden, og nå hadde vi ønske om å innrede et museum i det som var den første ortodokse kirken i Norge (i moderne tid) og utgangspunkt for alle senere ortodokse menigheter her. Et slikt museum har sin spesielle betydning i nettopp de originale lokalene. Parallelt ville den bli brukt til enklere gudstjenester for mindre grupper av troende.

Vi har fått et tilbud om leieforhold på kommersielt vis, deretter (i VL) tilbys «redusert markedpris». Vi kjenner til hvilke skyhøye leiepriser de andre ortodokse («afrikanske») menighetene betaler for sin virksomhet ellers i bygget. Vi har ikke til hensikt å ta imot et slikt tilbud. Nikolaimenigheten har fritt og selvstendig ifølge overenskomst med Majorstuen menighet gjennom 78 år brukt det kirkelokalet vi selv helt og holdent har bygget og driftet, det er nå vanhelliget og ubrukelig og vi kommer ikke til å bli noen leietaker der. Nå kan Kirkevergen heller leie ut det lokalet som vi har bygget og håve inn penger på det de selv aldri har bekostet noe på. Og det gode forholdet som Kirkevergen påstår han ønsker, det har han nok selv gjort slutt på.

Denne saken berører ikke bare Hl. Nikolai menighet, den har betydning for alle andre ortodokse menigheter i Oslo og Norge ellers også, for de har alle sitt utspring her og er alle mer og mindre oppstått som avskallinger av Hl. Nikolai menighet.

En epoke er over, 78 års historie har fått sitt punktum!

*Fader Johannes
Forstander for hl. Nikolai menighet*

HELLIGE NIKOLAIS DAG 19. DESEMBER ER VÅR ALTERFEST.

DEN DAGEN PLEIER VI ALLTID å invitere representanter fra andre ortodokse menigheter også. Det gjorde vi også i år, og sammen med oss var f. Kliment fra hl. Olga i Oslo, f. Aleksandr Volokhan fra hl. Anna i Trondheim og f. Goran Spasojevic fra Guds Moders Hensovnelser kirkeforening i Sarpsborg. De forrettet sammen med oss fra hl. Nikolai menighet, så til sammen var det 4 prester og en diakon, psaltes Panagiotis Pavlos fra den greske menigheten, foruten våre egne sangere og altertjenerne, så det ble riktig festlig.

Etter selve liturgien forrettet vi Slava for hl. Nikolai, og det vare flere som hadde med seg både kulac/kulic og zito/kollivo. Etter gudstjenesten var det kirkecaffe med god og rikelig mat.

Takk til alle dere som bidrog både i kirken under gudstjenesten og i kirkecaffen etterpå.

♦ ♦ ♦

Det ble avholdt Ekstraordinær Generalforsamling for menigheten i november, og der ble det vedtatt for tredje gang (etter vedtak på Generalforsamling og Ekstraordinær Generalforsamling i 2015) å fornye

tidligere vedtak om menighetens eventuelle overgang fra Paris-eksarkatet til annen jurisdiksjon. Igangsettelsen av vedtaket ble overlatt til Menighetsrådet. Og Menighetsrådet har allerede vedtatt å effektivere denne utmeldelsen.

♦ ♦ ♦

DEN STORE TRAPPEN TIL HOVEDDØREN i kirken har inntil nå stått uferdig. Men nå har *Stevica Jerotic* belagt den med skifer, så den ser fin og imponerende ut. Og han har gjort denne jobben gratis for kirken! Mange takk til ham for det!

♦ ♦ ♦

ALTERET I DEN NYE KIRKEN er betraktelig større enn det vi hadde tidligere, og inntil nylig hadde vi kun en provisorisk duk på det, men nå har

vi mottatt en veldig fin duk til alteret av *Annbjørge Aleksandra Fauskanger*, som har brodert den i hardangersøm (eller byzantinsk søm, som det også kalles!) med et stort kors på i midten og mange mindre kors langs kanten helt rundt. Virkelig et stort arbeid. Mange takk for det!

♦ ♦ ♦

I FORBINDELSE MED HL. NIKOLAIS DAG hadde De myrrabærende kvinners forening Basar i kirken til inntekt for sine hjelpeprosjekter. Likeså hadde representanter for Hl. Elisabeths kloster i Minsk sin basar hos oss til inntekt for sitt hjelpearbeid. ■

VÅRE TANKER
FORMER VÅRE LIV
LIV OG LÆRE TIL
STARETS TADEIJ
AV VITOVNICA

210 sider Ill. Kr.200,-
pluss porto Kr.36,-

Boken bestilles fra Hl.Trifon
Kloster, 2090 Hurdal; betal til
konto nr.: 2050 09 11884

FEIRINGEN AV HELLIGE TRIFON PÅ KLOSTERET I HURDAL

* * *

HVERT ÅR FEIRES HELLIGE TRIFON på klosteret i Hurdal. 28. desember er alterfeste der, og hvert år inviteres til feiring. I år var det annonsert vanskelig vær, så det ble ikke så mange mennesker som fant veien dit da. Men noen kom, og det

ganske langt borte fra. Vi hadde folk fra Guds Moders hensovels kirkeforening i Sarpsborg (SP), og det kom besøkende fra Trondheim og andre steder, foruten nære venner og bekjendte i området rundt klosteret. Liturgien ble forrettet i konselebrasjon med f. arkimandritt Dorotej, igumen for Treenighetens kloster i Bredared (SP) i Sverige, og

f. Goran Spasojevic som har ansvar for Hensovelsens menighet Sarpsborg (SP) og f. Aleksandr Volokhan, forstander for hellige Annas menighet i Trondheim (MP), foruten f. Johannes og f. diakon Serafim, så det var fire prester, en diakon og en leser foruten lekfolk. En hyggelig og opplysende feiring!

f. Johannes

BØNNEGRUPPE I HL. NIKOLAI KIRKE

* * *

ONSDAGSSAMLINGENE FRA I HØST FORTSETTER med noen viktige

endringer: Det er avsatt én hovedaktivitet for hver samling, for

at man skal kunne fordype seg i én ting hver gang.

Samlingene begynner kl. 18:30 og avslutter ca. 20:15. Alle er hjertelig velkomne!

dato	Kirkelig sammenheng	Innhold
14. feb.	Osteuken Den ytterste doms uke	Akathist til den milde Jesus med Jesus-bønn (1 t, 15 min)
14. mar.	Fjerde uke i Storfasten Korshyllingens uke	Akathist til den milde Jesus med Jesus-bønn (1 t, 15 min)
18. apr.	Annen uke etter påske Minnedag patr. Jov (+1652) og metrop. Filip I (+1473)	1) Refleksjon ledet av Jon Wetlesen: <i>Hjertets renhet og hjertebønn</i> (30 min) 2) Jesus-bønn – etter praksis i Johannes Døperens kloster i Essex (60 min)
9. mai	Mid-Pinse: 1) Mika 4: 2–3, 5; 6: 2–5, 8; 5: 4 2) 2. Mos. 55: 1–13 3) Sal. Ord. 9: 1–11 4) Apg. 14: 6–18 5) Joh. 7: 14–30	6) Lesning av tekster til Mid-Pinse og meditasjon over dem (30 min) 7) Jesus-bønn – etter praksis i Johannes Døperens kloster i Essex (60 min)
13. jun.	Tredje uke etter Pinse. Apostelfasten	Akathist til den milde Jesus med Jesus-bønn (1 t, 15 min)

KULTURKVELD PÅ KLOSTERET I HURDAL

Vi fortsetter med kulturaktivitetene på Hl. trifon Skita i Hurdal (Stensrudveien 1).

TIRSD. 13. FEB. FÅR VI BESØK AV VIGGA VERS- OG VISEVENNER.

Det blir musikalsk kveld. Visegruppen er 45 år og består for tiden av 8 aktive medlemmer, de spiller og synger alt fra Prøysen til Theodorakis.

En spiller bassgita, en bouzouki, en klimprer på ukulele, en synger og leser dikt, og sistemann synger.

Vi inviterer alle til en hyggelig og givende kveld i forsamlingssalen, som begynner kl. 19:00.

I forkant er det vesper i klosterkirken kl. 18:00.

ENKEL BEVERTNING. ALLE ER VELKOMNE. GRATIS ADGANG.

GAVER INNKOMMET TIL KIRKEN

Givere til Hl. Nikolai menighet får skattefradrag for gaver til menighetens konto. Ønsker du skattefradrag på dine gaver må navn, adresse og personnummer oppgis. Man får skattefradrag på gaver fra 500 kr. til 40 000 kr. i løpet av et året.

GAVER INNKOMMET PÅ MENIGHETENS

KONTO 2050 03 19357

Vi fortsetter innsamlingen til kirkebygget i Oslo slik vi tidligere har informert om (*jfr. menighets blad nr.2 2014, s.13*) ifølge vedtak på Medlemsmøtet, og vi ber om forsterket innsats og generøsitet for å fullføre kirkebyggsprosjektet vårt. Mange har fast utbetaling fra konto, og flere nye gavegivere oppfordres til å komme på «banen» slik at vi kan realisere vår plan. Mange takk til alle dere som har sendt gaver på menighetens konto!

GAVER TIL KIRKEBYGG:

GAVER (SISTE KVARTAL)

A. Kornev 2000 J Chaffin 1300 Th Såheim 3000
L Hovstø 900 Vallset sokn DNK 931
A Z Morch 1500 Th Stange 1200 K Jikiun 500
T Struksnes 1500 E Struksnes 1500 S Jerotic 1000
NN 2000 T Roos 509 J Wetlesen 1000 R Worley 7500
L Polykarpoa 1500 K Holmsen 200 V Wolf 500
S Syvertsen 6000 S Jankovska 400 A O Volden 400
R Nikolovska 1000 H Olsen 300 I-J K Enger 1500
L Lepp 1500 K Gibadze 100 M Kvalheim 900
M Ghebreab 50 P A Åsen 200 M Selassie 2000

S & M Olsen 1500 P Åsen 500 P Svele 500
Z Kaleab 200 N&B Antic 500 Nina Ibsen 500
O G Svele 2500 U Nestvold 500 L Dafincka 500
L Avramovic 1500 S.Sandvold 10.000
Ksenia Andersen 1000 Y Y Knutsen 500
H F Olsen 500 T Shpak 5000 T L Roksand 600
M&R Cimpan 1000 Z Ranisavljevic 500
A Leontieva 12000 N Sjirov 500 S Balabanova 2000

FRESKER:

T A Svele 3500 D Markeng 3000 I Friis-Olsen 500
Th Såheim 1000 J Wetlesen 5000 f. Serafim 10.000
A Colband 3500

STAVANGER ÅRET 2017

S&I. Iunian 43.065 O&Tsiamashka 6.400
H Semizhon 29.500 I I Knutsen 1.200 A Bertova
4.000 f. Johannes 30.000 E Berget 10.500
D. Lukyanenko 3.000 F Eie 15.000 M&B Brasel 11.247
T E Grønnestad 30.095 N Grønnestad 20.659
O Yelis 1000 V Kavaleva 1000 S Mostafavi 3.000
T M Haus 2.000 S A Batovski 600 I D Lye 300
f. Serafim 10.000

BERGEN ÅRET 2017

S Mathiesen 600 I Svoldsbru 3.100
Y Y Knutsen 500 J Levtsenkova 300
G Korobova 1.700 L Hagelin 3.100

– HJERTELIG TAKK FOR ALLE BIDRAG !

returadresse:

HELLIGE NIKOLAI KIRKE
Tvetenveien 13, 0661 Oslo

B

PREKEN MARIA BEBUDELSE

* * *

Dette er gledens dag, la oss fryde og glede oss og være ved godt mot, for en engel, Gabriel, har blitt sendt ned til vår jord av Herren Gud for å forkynne Maria det gode budskap om at Helligånden skal komme over henne så hun skal bli svanger med Gud selv og føde Guds egen og eneste Sønn til jord som vår frelser, ja all skapningens frelser. Dette er den modne tid da Gud i sitt forsyn gjør seg rede til å gå ut i den lovede kamp for å gjenreise sin skapning som falt så bittært i synd og forderv.

Helligånden skal overskygge deg, og du skal føde den Hellige.

Som den første blir Maria fylt med Helligånden, som den første av Guds skapninger blir hun redskap for Guds Hellige Ånd. Og resultatet er at hun får føde Guds egen Sønn, Jesus Kristus, verdens frelser. Han du føder skal kalles Hellig, sier engelen. Men det er ikke bare Maria som fylles med

Helligånden, også vi andre troende etter henne får del i Helligåndens nåde. Det er det som gjør oss troende til lemmer på Kristi

net, som i graven med Jesus Kristus og stod opp igjen sammen med Ham. Vi fikk også tildelt panten på Helligåndens nåde i

Myronsalvingen. Men konsekvensene av det er en møysommelig vei som varer livet ut. Hver dag må vi la Ånden få påvirke oss, for vi vet at Helligåndens nåde er i oss, men vi må la den få gjennomtrengte oss helt, og slik gjøre oss til Guds barn, for vi er innpodet på Jesus Guds Sønn og gjennom Ham er vi Guds barn.

Ja, vi er overskygget av Helligånden og bærer Hans nåde i oss som i et leirkar. Utfordringen nå er å ta opp kampen mot det onde, mot vår selvopptatt-

het, våre dårlige vaner, mot det mørket som ikke bare er utenfor oss, men også innen i oss. Vi bærer lyset i oss, og det er vår oppgave å fjerne alt det som hindrer det i å stråle gjennom oss. Vi er fremdeles mer som et leirkar, som stenger for lyset, enn som en lampe som slipper det frem. ■

legeme, kirken. Og vi skal også føde noe, vi skal føde Guds barn, og det er vi selv som skal bli gjenfødt! Vi skal bli som født på ny og slik kunne gå inn i Guds rike. Og det henger sammen med dåpen, vår gjenfødelse er gjennom vann og ånd. I dåpen ble vi født i av vannet, da ble vi senket ned i van-